

THE ROCK OF THE DIVINE HELP CHURCH
STÂNCA AJUTORULUI DIVIN
4550 River Green Parkway
Duluth, GA 30096
www.bisericaebenezer.org

RUSALII 2014

Duhul Sfânt a venit la Rusalii și nu a mai plecat! El este cu noi și în noi. El tine biserica și o conduce până o va prezenta în fața Domnului Isus la Răpire.

Nu este posibil să fim ai Lui dacă nu avem Duhul Sfânt. Prin Duhul Sfânt suntem botezați în Trupul Domnului Isus!

Vă dorim o sărbătoare binecuvântată!

BOTEZUL DUHULUI SFÂNT
Dr. BENJAMIN COCAR

LISTADE ABREVIERI

ISBE International Standard Bible Encyclopedia

EBC The Expositor's Biblical Commentary

NAC New American Commentary

NASB New American Standard bible

NDT New Dictionary of Theology

NICNT New International Commentary of the New Testament

CAPITOLUL I

INTRODUCERE

Botezul Duhului Sfânt reprezintă o doctrină scripturală foarte importantă și este uimitor faptul că această doctrină vitală este înconjurată de atât de multă confuzie. Cea mai mare parte a

celor care au scris cu privire la acest subiect recunosc diferența de opinii în ce privește lucrarea Duhului Sfânt.

Motivul principal pentru aceasta îl constituie înțelegerea necorespunzătoare a naturii distincte a bisericii din această epocă. Biserica nu este Israelul cel nou, sau ea a înlocuit poporul Israel. Dumnezeu nu a lepădat Israelul, ci are o făgăduință măreață pentru acest popor, Romani 11:26, și atunci tot Israelul va fi mântuit. Nu este nici o menționare că Israelul a fost înlocuit de Biserică.

Dacă cineva dorește să înțeleagă corect doctrina botezului Duhului, trebuie să definească biserica potrivit învățaturii Noului Testament, confirm căreia biserica este trupul lui Cristos, iar botezul este operația divină a Duhului lui Dumnezeu, prin care credinciosul este așezat în Cristos.

O altă sursă a confuziei constă în identificarea botezului Duhului cu alte lucrări ale Duhului Sfânt și, în principal, cu lucrarea de umplere cu Duh. Nu există nici un text care ne îndeamnă să fim boezați cu Duhul Sfânt, dar există texte care ne îndeamnă să fim plini de Duh, să umblăm și să trăim prin Duhul Sfânt. Faptul că boezul și umplerea cu Duhul Sfânt sunt distincte, reiese în mod evident dintr-o serie de contraste accentuate din Scriptură. Dacă ar fi să expunem toate aceste diferențe și alte aspecte ale diferitelor lucrări ale Duhului, ar fi nevoie de sute de pagini, scop care depășește obiectivul acestei lucrări.

Scopul lucrării de față este acela de a defini botezul Duhului dintr-o perspectivă nou testamentală, de a determina momentul lui, agentul, rezultatele care îl caracterizează și locul lui în epoca harului, sau dispensația bisericii. Provoacă pe cei care vor să studieze alte lucrări ale Duhului Sfânt și să completeze ceea ce eu nu am reușit să fac în acest volum.

CAPITOLUL II

O DEFINIRE A BOTEZULUI DUHULUI SFÂNT

Scriptura prezintă doctrina botezului în suficiente pasaje încât să permită celui ce o studiază să ajungă la o definiție exactă a acestui botez. În Noul Testament există unsprezece referiri specifice la botezul Duhului Sfânt. Acestea sunt: Matei 3:11, Marcu 1:8, Luca 3:16, Ioan 1:33, Fapte 1:5; 11:16-17, Romani 6:1-4, 1 Corinteni 12:13, Galateni 3:27, Efeseni 4:5 și Coloseni 2:12. Cercetătorii și teologii care au interpretat greșit aceste versete au dat naștere diferitelor perspective și nevoii de a prezenta semnificația corectă a botezului Duhului. Principalul text care poate sluji ca bază pentru o definiție a botezului Duhului este 1 Corinteni 12:13: „Noi toți am fost botezați de un singur Duh, într-un singur trup.” În acest text este clar că Duhul Sfânt are rolul de a boteza pe credincioși ca să formeze Trupul Domnului Isus, Biserica.

Mișcarea Penticostală și mișcarea „sfințirii”, asociază botezul Duhului cu o a doua binecuvântare, care este echivalentă mai mult cu umplerea Duhului, decât cu botezul Duhului Sfânt.

Un fost profesor la Universitatea Oral Roberts, Howard M. Ervin, a scris: „În lumina experienței convertirii sale și a umplerii Duhului, ce vroia Pavel să spună în 1 Corinteni 12:13? Răspunsul este evident. Trebuie numai să ne amintim că Pavel s-a convertit pe drumul Damascului, în întâlnirea lui cu Isus cel înviat și că, trei zile mai târziu, în Damasc, a fost umplut cu/botezat în Duhul Sfânt atunci când Anania și-a pus mâinile peste el în Numele lui Isus. Se pare, deci, că acțiunea Duhului Sfânt de convertire nu s-a încheiat o dată cu experiența lui Pavel. Rusaliile lui au venit la trei zile după convertire.”

Este evident că o asemenea concepție este greșită, întrucât o referire la o a doua binecuvântare trebuie să reiese din text și nu din afara lui. Mișcarea Penticostală și nu numai ei, ci și alții se

bazează pe elementul **experimental** al botezului Duhului și din această pricină a trebuit să tragă concluzia că există două botezuri spiritual, sau două acțiuni specifice ale Duhului Sfânt. Ei spun că unul este botezul în Cristos, la convertire, iar celălalt este botezul în Duhul Sfânt, care reprezintă o experiență ulterioară. Această afirmație este făcută în contradicție cu afirmația lui Pavel potrivit căreia există un singur botez în această epocă a Bisericii (Efeseni 4:5).

Merrill Unger definește astfel botezul Duhului: „Botezul Duhului este acea operație divină a Duhului Sfânt care îl așează pe credincios în Cristos, în trupul Lui mistic, biserica, și care îi face pe credincioși una în viața Fiului lui Dumnezeu Însuși, împartășind cu toții mântuirea, nădejdea și destinul Lui.” Unitatea acesta este așa de tainică că nu o putem pricepe îndeajuns pe partea aceasta de lume. Domnul Isus s-a rugat în Ioan 17 ca Tatăl să ne facă una cum El cu Tatăl sun tuna. Desigur că în botezul cu Duhul Sfânt s-a realizat această unitate, nu numai cu Domnul Isus, ci și cu toți cei care sunt ai Lui.

Este evident că această definiție exclude elementul experimental, considerând că botezul cu Duhul Sfânt este prezent în viața credinciosului fără vre-o manifestare exterioară. Operația tainică a Duhului se face fără participarea noastră. Eu sunt întru totul de acord cu definiția dată botezului Duhului de către unul din profesorii mei de la seminar, Dr. McCune Roland: „Botezul Duhului Sfânt reprezintă plasarea juridică, ne-experimentală, a adevăratului credincios în Biserica ce constituie Trupul lui Cristos.” Este interesant că dânsul a făcut specificația „adevăratul credincios” deoarece nu toți care zic Doamne, Doamne sunt credincioși. Eu nu cred în falși credincioși, ci doar în adevărați credincioși.

CAPITOLUL III

MOMENTUL BOTEZULUI DUHULUI

Momentul botezului Duhului Sfânt trebuie analizat din două puncte de vedere: istoric și personal. Pentru a stabili momentul în care a avut loc pentru întâia oară botezul Duhului, trebuie luate în considerare consemnările Scripturii. Relatarea Evangheliilor prezintă botezul ca pe un eveniment viitor (Matei 3:11, Marcu 1:8, Luca 3:16, Ioan 1:33). În cartea Faptele Apostolilor 1:5, botezul era încă un eveniment viitor, dar în Fapte 11:15-18 se arată că el a avut loc deja.

Începutul botezului Duhului trebuie găsit între Fapte 1:5 și 11:15-18, iar Fapte 2, Ziua de Rusalii, corespunde acestui început.

Roland McCune, profesor de teologie sistematică la Seminarul Teologic Baptist din Detroit, a scris: „Petru pune semnul egalității între experiența din casa lui Corneliu și ceea ce s-a întâmplat de Rusalii, precum și între cele două cazuri și ceea ce Isus promisese în Fapte 1:5. Așadar, Rusaliile marchează împlinirea promisiunii lui Isus și începutul botezului Duhului.”

Cei mai mulți evanghelicici sunt de acord că acest eveniment reprezintă începutul lucrării unice a Duhului Sfânt în epoca Bisericii. Dar unii susțin că acest eveniment s-a petrecut numai la Rusalii și că nu s-a mai repetat niciodată. Este greu pentru cei care spun că Rusaliile s-au repetat. Botezul cu Duhul Sfânt s-a repetat, dar Rusaliile au fost unice. Cazurile unde Duhul Sfânt a venit peste anumite persoane și a fost prezentă vorbirea în limbi, limbile ca de foc nu au fost, vâjâitul ca a unui vânt puternic nu a fost. Nici nu s-a manifestat glosolalia ca în ziua Rusaliilor. Merrill Unger spune că acest eveniment este „la fel de irepetabil ca și crearea universului, a omului, întruparea lui Cristos, viața Lui fără păcat, moartea Lui înlocuitoare, învierea Lui glorioasă sau orice alt eveniment din istorie.” Deși nu susține perspectiva caracterului ulterior mătuirii, Unger nu consideră că

evenimentele de după Rusalii sunt identice, ci le numește „darul Duhului.” Pentru el, acest „dar al Duhului” reprezintă o experiență orizontală, în contrast cu Rusaliiile.

Însă această perspectivă nu este lipsită de deficiențe, căci relatarea din Fapte 11:15 spune că ceea ce s-a petrecut în casa lui Corneliu era identic cu ce se întâmplase la Rusalii și este greu de explicat unirea credinciosului cu Cristos și cu ceilalți credincioși ca datând din vremea Rusaliiilor. (8) Putem trage concluzia că botezul Duhului a început la Rusalii, dar acest eveniment nu a fost singurul moment istoric în care acesta a avut loc, ci el se petrece o dată cu regenerarea fiecărui credincios. Înainte de Rusalii, credincioșii nu au primit botezul Duhului dar, după acel moment, toți credincioșii care sunt mântuiți primesc acest botez. (9) Cei care caută o experiență existențială asociată cu botezul Duhului, îl consideră o experiență subsecventă mântuirii, o “a doua binecuvântare.” Din pricina confuziei între botez și umplere, Torrey a spus nu toți credincioșii primesc botezul Duhului Sfânt în momentul regenerării, ci la o dată subsecventă acestuia. (10) Campbell crede că există două botezuri diferite ale Duhului, unul o dată cu mântuirea și celălalt “atunci când duhul locuiește cu tine și în tine într-un mod mai intim”. (11) Stanley Horton, în încercarea de a clarifica perspectiva pentecostală asupra sfințirii, scrie: „Adunările lui Dumnezeu și majoritatea celorlalți pentecostali trinitarieni consideră că botezul Duhului Sfânt este o experiență distinctă de regenerare. Aceasta înseamnă că, după ce Duhul Sfânt ne botează în trupul lui Cristos, suntem saturați sau umpluți cu Duhul. Astfel, botezul în Duhul este o experiență distinctă, care are loc după convertire.” (12) Punctul de vedere afirmat mai sus nu are un fundament biblic puternic și se bazează mai mult pe speculație și tradiție decât pe ceea ce scrie Biblia. Botezul Duhului Sfânt pentru toți credincioșii are loc în momentul mântuirii și acea experiență nu se repetă. O persoană devine parte a trupului lui Cristos prin botezul Duhului Sfânt și ar fi ciudat să credem că acea persoană este scoasă din Trup pentru a fi botezată din nou în el. (13) Fapte 2 și 8 par să prezinte o anumită dificultate. În ambele

relatări, credincioșii (apostolii și samaritenii) nu au fost botezați în momentul mântuirii lor. J.I. Packer spune că primii ucenici “au trebuit să treacă printr-o experiență în două etape, cu două niveluri, pentru a putea deveni credincioși înainte de Rusalii.” (14) Dar pentru credincioșii de după Rusalii, care au fost mântuiți în această epocă, nu mai sunt motive să aștepte o experiență desfășurată în două etape. Motivul botezului ulterior mântuirii petrecut în Samaria era ca iudeii să poată recunoaște clar că acest grup de samariteni era mântuit. Ryrie a scris: „Cea mai bună explicație pentru această întârziere din Samaria pare să fie legată de natura schismatică a religiei samaritenilor. Dat fiind faptul că samaritenii aveau propriul lor mod de închinare, care rivaliza cu închinarea iudeilor de la Ierusalim, era necesar să li se arate că această credință nouă nu avea rolul de a reprezenta un rival pentru noua credință care prinsese rădăcini în Ierusalim (Această întârziere a acordării Duhului a scutit biserica primară de situația de a avea două biserici-mame: una în Ierusalim și una în Samaria). Acest fapt a păstrat unitatea bisericii în această etapă timpurie.” (15) Nici un cercetător nu ar trebui să își bazeze pe aceste două cazuri concluzia că acesta era modelul pentru epoca noastră, întrucât scrierile lui Pavel arată limpede că botezul Duhului are loc în momentul mântuirii (1 Corinteni 12:13) și, dacă atunci el a avut loc o dată cu mântuirea, “prin analogie, la fel s-a întâmplat în cazul tuturor convertirilor de după Rusalii.” (16) A fi mântuit înseamnă a fi botezat cu Duhul Sfânt; cele două sunt simultane. Mântuirea nu este posibilă fără această lucrare a Duhului Sfânt. Botezul Duhului Sfânt este o parte inseparabilă a mântuirii și, astfel, nu poate fi sub nici o formă subsecvent mântuirii, ci simultan cu aceasta.

CAPITOLUL IV

AGENTUL BOTEZULUI CU DUHUL SFÂNT este un subiect mult dezbătut se leagă de cel care botează în cadrul lucrării de botezare, o face Duhul Sfânt sau Cristos este Cel care ne

botează cu Duhul Sfânt? Utilizarea prepoziției grecești *ev* s-a aflat în centrul multor păreri controversate. În acest capitol vor fi examinate cinci perspective: 1) Perspectiva utilizării restrictiv locative a prepoziției *ev*; 2) Perspectiva lui Kenneth S. Wuest; 3) Perspectiva divizării botezului în două; 4) Perspectiva potrivit căreia agentul este Duhul Sfânt; 5) Perspectiva potrivit căreia agentul este Isus Cristos. Perspectiva utilizării restrictiv locative a prepoziției *ev* Această perspectivă susține că agentul botezător este Isus Cristos, care îl botează pe credincios în “sfera Duhului Sfânt.” Potrivit lui Leon Morris, 1 Corinteni 12:13 se referă la Duhul Sfânt ca la elementul “în care ei sunt botezați; cei botezați sunt aduși în sfera Duhului.” (17) Explicând utilizarea locativă a prepoziției *ev*, A. T. Robertson a declarat: „Chiar și așa, trebuie să observăm că toate exemplele nou-testamentale care conțin această prepoziție pot fi explicate din perspectivă locativă. Posibilitatea acestui punct de vedere este motivul pentru care *ev* a fost folosit astfel la început. Desigur, prin urmare, în limba engleză prepoziția este tradusă prin “cu”, dar *ev* în sine nu are acest înțeles. Sensul poate fi înțeles doar în contextul potrivit” (18) Robertson dă niște exemple din Noul Testament pentru a-și dovedi punctul de vedere, precum Luca 22:49, unde lovirea cu sabia poate fi privită ca fiind localizată în sabie sau în sfera acesteia. F. Kling, comentând 1 Corinteni 12:13, scrie: “Duhul este reprezentat aici ca fiind elementul în care sunt transferați cei botezați și în care, ca rezultat al botezului lor, ei trăiesc și acționează.” (19) Cei care susțin acest punct de vedere afirmă că, dacă Pavel ar fi vrut să comunice ideea că Duhul Sfânt este agentul, ar fi folosit altă prepoziție în loc de *ev*. (20) Este evident că această opinie se bazează pe faptul că prepoziția *ev* a fost tradusă prin “cu” de-a lungul Noului Testament. Examinarea folosirii sensului locativ al lui *ev* scoate la iveală o serie de probleme. Nici unul dintre comentatorii care susțin această perspectivă nu explică ce înțelege prin “sfera Duhului Sfânt”. Robertson nu clarifică semnificația lovirii “în sabie” din Luca 22:49. McCune

scrie: “credinciosul nu este adus în Duhul Sfânt sau în sfera Duhului Sfânt, ci în Trupul lui Cristos. Teologic vorbind, “în domeniul Duhului” nu are un înțeles exact”. (21) În momentul mântuirii, credincioșii intră în Trupul lui Cristos, pentru că Trupul nu este Trupul Duhului Sfânt, ci al lui Cristos. Însă această idee nu explică sensul întrebuintării locative a prepoziției *ev*. Alte pasaje din Scriptură demonstrează că acest punct de vedere nu are nici un suport. Un verset care descalifică folosirea restrictivă a lui *ev* este 1 Corinteni 6:2: “Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi (construcția greacă a folosit prepoziția *ev* pentru a exprima instrumentul sau agentul prin care lumea va fi judecată, iar o traducere a lui *ev* prin “în sfera voastră” ar fi foarte neclară) . (22) Perspectiva lui Kenneth S. Wuest Această perspectivă nu lasă loc pentru Cristos drept agent al botezului Duhului Sfânt. Wuest susține că Duhul Sfânt este singurul participant la botez. El scrie: „În expresia “El vă va boteza în sfera Duhului Sfânt”, cuvântul “Duh” stabilește o limită a actului botezului și Ioan desemnează contrastul dintre botezul lui și cel al Domnului nostru. Botezul lui Ioan, care se făcea în apă și prin intermediul apei, era o ceremonie. Botezul Domnului nostru se referea întru totul la Duhul, un botez în care Duhul Sfânt este singurul agent „Botezul Duhului la care se referea Ioan era același pe care îl menționează Pavel în 1 Corinteni 12:13. Este un botez în Duhul în sensul că el nu se leagă de apă, ci de Duhul, care oficiază El Însuși botezul.” (23) Problema acestei perspective constă în faptul că ea lămurește rolul lui Cristos în botezul Duhului folosind gramatica, în special când este vorba de Matei 3:11, unde nu îl identifică pe Cristos drept botezător. El caută să armonizeze relatarea Evangheliilor cu cea a Epistolelor, arătând că Duhul Sfânt este botezătorul în ambele cazuri, în vreme ce versetul din Matei spune că Isus este Cel care botează. Perspectiva divizării botezului în două, cei care susțin această perspectivă cred că, în Scriptură, există două categorii de învățături referitoare la botezul Duhului. Una dintre ele învață că Duhul Sfânt este agentul, iar

cealaltă că Isus Cristos este agentul. Acest punct de vedere susține că “ambele botezuri” au loc în momentul mântuirii și diferă de cel al lui Campbell, care afirmă caracterul ulterior mântuirii.

Chafer explică această perspectivă atunci când scrie: „Pasajele în care Duhul Sfânt este legat de botez trebuie clasificate în două grupe. Într-una din ele Cristos este agentul botezător, iar Duhul Sfânt este influența binecuvântată care caracterizează botezul. În cealaltă categorie de pasaje, Duhul Sfânt este agentul botezător, iar Cristos, în calitate de Cap al trupului Său mistic, este receptorul și influența binecuvântată ce caracterizează botezul.” (24) Din perspectiva lui Chafer, relatările din Evanghelii și Fapte aparțin celei dintâi grupe, iar cele din Epistole trebuie incluse în cea de-a doua grupă. Scopul acestei perspective este de a reconcilia pasajele aparent contradictorii cu privire la botezul Duhului. Pornind de la prepoziția *ev*, această abordare împarte botezul Duhului în două: unul “în” Duhul și unul “de către” Duhul. În versetele în care nu este folosită prepoziția *ev*, Chafer se concentrează asupra cuvântului “a boteza”. Chafer nu are nici un suport biblic pentru această perspectivă. Textul din Efeseni 4:5 declară că există “un singur botez”, în vreme ce Chafer explică faptul că acesta este cel de-al doilea botez. Se pare că Cafer a căutat să ocolească învățătura clară a versetului, care nu vorbește despre două botezuri, ci despre unul singur. Perspectiva potrivit căreia agentul este Duhul Sfânt este strâns asociată cu cea a lui Wuest, cu singura deosebire că Wuest nu lăsa loc pentru implicarea lui Isus în botezul Duhului. Rolul de agent al Duhului Sfânt este larg acceptat de către creștinii conservatori. Walvoord susținea că “ideea aducerii în sfera lucrării Duhului Sfânt, prin botez, nu este exclusă de considerarea Duhului Sfânt drept agent al botezului.” (25) Întru totul de acord cu această perspectivă este și afirmația lui Ryrie: “accentul primar este pus pe Duhul Sfânt, ca agent al botezului care ne aduce în trupul lui Cristos.” (26) Această perspectivă nu Îl exclude pe Isus din botezul Duhului, dar rolul principal aparține Duhului Sfânt. Pentru a armoniza relatările din

Evangelii cu cele din Fapte și cu cele din Epistole, acest punct de vedere vine cu o nouă definiție a botezului Duhului. Dat fiind faptul că Duhul Sfânt nu se afla în lume înainte de înălțarea lui Isus, a trebuit să prezinte în acele relatări o definiție premergătoare înălțării în ce privește botezul Duhului. Pe baza sensului locativ al prepoziției *ev*, Unger afirmă că “agentul botezului Duhului este Însuși Duhul Sfânt”. (27) Dar, așa cum am afirmat mai devreme, *ev* poate avea nu numai un sens locativ, ci și unul instrumental. Deși Ryrie, Unger, Walvoord, și Criswell s-au apropiat de o înțelegere corectă a agentului botezului, ei au greșit prin faptul că au susținut lucrarea exclusivă a Duhului Sfânt. Perspectiva potrivit căreia agentul este Isus Cristos se bazează pe înțelegerea corectă a diferitelor întrebuințări ale prepoziției *ev* poate stabili agentul botezului Duhului. Deși unii gramaticieni au stabilit că *ev* are numai un sens locativ, această opinie nu este corectă. Dana și Mantey plasează această prepoziție în categoria celor care pot fi folosite în două cazuri: locativ și instrumental. (28) Cazul instrumental este cel mai logic în cazul întrebuințării prepoziției cu referire la botezul Duhului, pentru că exprimă ideea modului în care se îndeplinește un lucru. Dana și Mantey afirmă: “Probabil că acest caz a fost precedat istoric vorbind de vechiul caz asociativ ale cărui urme se regăsesc în sanscrită. Ideile de asociere și instrumentalitate sunt mai strâns legate decât par la prima vedere. Într-un sens, unul este asociat cu mijloacele prin care s-a îndeplinit un obiectiv iar cel asociativ furnizează mijloacele părtășiei; funcția cazului instrumental este considerabil diferită. Rădăcina lui de referă la mijloacele acțiunii.” (29) Dezacordul acestei perspective constă în distincția dintre agentul personal și cel impersonal. Duhul Sfânt nu trebuie privit ca un mijloc impersonal, ci, după cum spune McCune: “Cristos este botezătorul suprem, iar Duhul Sfânt este mijlocul sau agentul personal al lui Cristos”. (30) Din însăși natura versetelor referitoare la botezul Duhului reiese clar că atât Cristos, cât și Duhul Sfânt joacă un rol în cadrul botezului. Agentul botezului este Cristos, care

folosește Duhul Sfânt pentru a-l boteza pe credincios în trupul lui Cristos. Din punct de vedere teologic este corect să legăm botezul Duhului de Cristos, dat fiind controlul pe care Cristos îl are asupra lucrării Duhului Sfânt. La Rusalii, Petru a atribuit revărsarea Duhului Sfânt lucrării lui Cristos (Fapte 2:33). (31)

CAPITOLUL V

CARACTERISTICILE BOTEZULUI DUHULUI

Lucrarea Duhului Sfânt este unică în ce privește Biserica nou testamentală. Botezul Duhului este limitat la această epocă. Lucrarea de botezare a Duhului nu se întâlnește în nici o altă dispensație, fapt ce poate fi dovedit deopotrivă din punct de vedere teologic și biblic. Teologic vorbind, dovada se bazează pe 1 Corinteni 12:13: “Noi toți am fost botezați de un singur Duh, într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” Potrivit definiției botezului Duhului (dată mai devreme în această lucrare), o persoană poate fi adusă în trupul lui Cristos numai în această epocă. Biserica este limitată la această epocă și la fel este și botezul. Biblic vorbind, nu se menționează niciodată că această lucrare a botezului Duhului ar fi fost experimentată în Vechiul Testament sau în zilele de început ale lucrării lui Isus pe pământ. Chiar și după învierea lui Isus și înainte de înălțarea Sa la cer, El a declarat că ea era încă de domeniul viitorului. (32) Discutând despre data botezului Duhului, McCune scrie: “Răpirea Bisericii pune capăt botezului Duhului.” (33) Deși Duhul va fi activ și în epoca mileniului, în Biblie nu există nici o mențiune specifică referitoare la lucrarea Lui de botezare în acea vreme. Potrivit lui Walvoord, mântuirea și botezul Duhului sunt simultane. Prin urmare, putem concluziona că această lucrare a Duhului Sfânt este una specifică acestei epoci. Dispensaționalismul a susținut poziția de mai sus a discontinuității, potrivit căreia botezul

Duhului Sfânt este limitat la epoca bisericii. Dispensaționalismul progresiv a sugerat o continuitate a doctrinei botezului Duhului, pornind de la oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament, continuând în epoca bisericii și în împărăția viitoare din vremea mileniului. (34) Post-modernismul a adus o mulțime de schimbări în gândirea teologică. Unul dintre domeniile afectate de aceste schimbări a fost cel al gândirii dispensaționaliste. Dispensaționalismul clasic a fost revizuit, iar dispensaționalismul revizuit devine un dispensaționalism progresiv. Uneori este dificil să mai numim dispensaționalismul progresiv ca fiind “dispensaționalism”.

Dispensaționalismul progresiv nu consideră că botezul Duhului aparține numai epocii bisericii sau dispensației prezente. Ei (“campionii” dispensaționalismului progresiv, Craig Blaising, Darrell Bock, și Robert Saucy) afirmă că predicarea lui Ioan Botezătorul care arăta că Isus avea să îi boteze pe oameni cu Duhul Sfânt, acțiune numită “promisiunea Tatălui”, era o promisiune veche testamentală. Fără îndoială că promisiunea era una veche testamentală. Luca 24:49 se leagă în mod evident de Ioel 2:28-32, dar aceasta nu înfățișează un caz clar în ce privește continuitatea botezului Duhului Sfânt din Vechiul Testament în Noul Testament. Botezul Duhului este universal pentru toți credincioșii din această epocă. Scriitorul carismatic Robert Dalton a spus că botezul Duhului nu este pentru toți credincioșii, ci “numai pentru cei care sunt dispuși să plătească prețul.” (35) Campbell a afirmat că “există creștini care nu sunt botezați în Duhul.” (36) Este botezul Duhului pentru toți credincioșii sau numai pentru o “elită” de creștini, care “merită” să fie botezați de, sau în Duhul? Din nou, 1 Corinteni 12:13 ne dă răspunsul. Pavel nu spune că numai cei “spirituali” din Corint au fost botezați. El nu i-a îndemnat să fie botezați pentru a deveni spirituali, ci afirmă simplu că toți au fost botezați cu Duhul. (37) Un al doilea text care susține că toți credincioșii din această epocă sunt botezați de Duhul este cel din Efeseni 4:5: “un Domn, o credință, un botez”. McCune scrie: “Botezul unic este un lucru posedat de toți

credincioșii. El este universal printre credincioșii din această epocă, la fel cum este și singurul Domn și singura credință.” (38) Este dificil să divizăm acest verset pentru a dovedi că nu toți cei ce au un Domn și o credință sunt botezați de Duhul. Un alt fapt care arată că acest botez este universal printre credincioși, este lipsa poruncilor sau îndemnurilor cu privire la botez în Noul Testament. Dacă botezul nu ar fi fost experimentat de toți credincioșii, ne-am aștepta la astfel de îndemnuri, dar faptul că ele lipsesc confirmă experiența universală a botezului în cazul tuturor credincioșilor. Prin contrast cu absența unei astfel de porunci, umplerea Duhului este poruncită și această poruncă este indică un prezent continuu. (Efeseni 5:18). Botezul Duhului are loc o dată cu regenerarea și nu se repeat. Trăsătura caracteristică a botezului Duhului a fost abordată în secțiunea referitoare la momentul în care botezul survine în viața credinciosului. Botezul este un act unic și nu se poate repeta în viața credinciosului, întrucât definiția botezului nu îngăduie două sau mai multe aduceri ale credinciosului în Trupul lui Cristos. Nu există vreun suport biblic pentru ideea că o persoană sau un grup de credincioși au fost botezați de două ori. Toate exemplele indică o experiență unică, ce nu a fost repetată. Botezul Duhului nu este de natură experimentală. Mișcarea Penticostală caută “experiența” botezului Duhului, care să fie asociată cu o manifestare a sentimentelor și a emoțiilor. Însă, așa cum afirmam mai devreme, botezul Duhului nu trebuie căutat sau cerut, ci el este tranzacție juridică prin care un credincios intră în Trupul lui Cristos. Ryrie scrie că botezul Duhului “nu este bazat sau derivat dintr-o experiență. El are loc indiferent dacă cel credincios este sau nu conștient de el.” (39) Botezul Duhului aparține adevărului pozițional, fiind obiectiv și nu subiectiv. (40) Aceasta nu implică faptul că din această lucrare nu decurge nici o experiență. În viața credinciosului multe experiențe sunt rezultatul intrării lui în trupul lui Cristos, prin lucrarea de botezare a Duhului, însă botezul în sine nu este de natură experimentală. Este evident că acest act originar al Duhului nu a produs nici o

senzație. Însăși natura botezului Duhului Sfânt îi interzice latura experimentală. Fiind un act al lui Dumnezeu, botezul are loc în mod clar instantaneu, fără vreo perioadă de tranziție.

Credinciosul este adus de la poziția lui în Adam la una în Cristos, în mod instantaneu. Natura oricărui act instantaneu implică absența unei experimentări a procesului. Indiferent de ceea ce poate fi simțit după ce s-a petrecut botezul Duhului Sfânt, actul în sine nu a produs vreun fenomen experimental. (41) Dacă botezul Duhului este văzut corect ca fiind un act instantaneu al lui Dumnezeu, el se îndepărtează de doctrina eronată a celor ce anticipează o experiență neobișnuită sau fenomenală în legătură cu acesta.

CAPITOLUL VI

REZULTATELE BOTEZULUI DUHULUI

O serie de controverse au apărut din pricina interpretării greșite a unor pasaje precum Fapte 1:8. Torrey și Moody credeau că botezul Duhului Sfânt era o înzestrare cu putere în vederea slujirii. (42) Ambii au înțeles botezul Duhului ca fiind o experiență subsecventă regenerării, care dădea victoria asupra păcatului și puterea de a sluji. Explicând mișcarea Holiness, McCune a declarat: „Reprezentanții mișcării Holiness identifică botezul Duhului Sfânt cu o experiență crucială, subsecventă regenerării, prin care natura carnală este nimicită (eradicționismul wesleyian) sau prin care Duhul Sfânt în controlează pe credincios în așa fel încât vechea natură este contracarată de cea nouă, producând o stare de echilibru spiritual (keswickianism).” (43) Potrivit lui Thomas Edgar, care a scris despre Darurile Duhului Sfânt, “pentecostalii cred că botezul Duhului este un act ulterior convertirii, care se manifestă prin vorbirea în limbi”. (44) Dar nici unul din aceste

lucruri nu este corect. După cum am dovedit mai devreme, botezul Duhului nu are o natură experimentală, ci una juridică și nu este un moment crucial subsecvent regenerării. O examinare a naturii botezului Duhului relevă o serie de rezultate durabile, care se pot număra printre realitățile binecuvântate ale mântuirii creștinului. Trebuie să înțelegem că rezultatele botezului Duhului nu sunt de natură experimentală, ci sunt rezultatele aducerii credincioșilor în Trupul lui Cristos. Rezultatele sunt comune tuturor credincioșilor și nu numai unei elite care dă dovadă de abilități speciale. Ele decurg din poziția pe care au primit-o credincioșii în planul lui Dumnezeu.

Membralitatea în Trupul lui Cristos Aceasta este prima descoperire în ce privește rezultatul botezării de către Duhul. Dovada acestui fapt se găsește în 1 Corinteni 12:13: “Noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup.” Domnul Isus Cristos, prin Duhul Sfânt, realizează o tranzacție spirituală prin care credinciosul este așezat în Trupul lui Cristos și de atunci este recunoscut de Dumnezeu ca parte a trupului sfinților, fiind unit juridic cu Cristos și cu fiecare sfânt din biserică. (45) Potrivit versetului din Romani 6:4, credinciosul este înviat la o viață nouă și trebuie să își folosească darurile pentru a menține buna funcționare a trupului. (46) Creștinul botezat de Duhul se alătură trupului lui Cristos ca un membru viu, devenind parte a vieții comune a acestuia. Membralitatea în trupul lui Cristos implică deopotrivă o responsabilitate și o relație. Această relație este un act al lui Dumnezeu, motiv pentru care nu poate fi anulată niciodată, iar responsabilitatea constă în trăirea unei vieți sfinte, puse deoparte.

Walvoord vede această unitate ca pe “un argument solid pentru siguranța veșniciei sfântului.” (47) Comentând 1 Corinteni 12-14, D.A. Carson a spus: “am dat atât de multă atenție prepoziției încât am neglijat repetarea adjectivului de a deveni „unul singur” dorit așa de mult de către Apostolul Pavel.” (48) Unirea cu Cristos Prin botezul Duhului, creștinul nu este unit numai cu Trupul lui Cristos, dar și cu Cristos Însuși, într-o unire a vieții veșnice. Apostolul Pavel a scris în

Galateni 3:27: “Toți câți ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos.” Noua poziție a credinciosului în Cristos semnifică faptul că el s-a asociat cu Cristos în moartea, îngroparea și învierea Lui și aceasta constituie baza crucificării naturii pămânești a credinciosului și a victoriei lui asupra păcatului. (49) McCune a afirmat: “Unirea cu Cristos este o legătură spirituală permanentă între credincios și Isus Cristos, legătură care rezultă din botezul cu Duhul Sfânt.”

(50) Fiind așezat în Cristos și unit cu El, credinciosul primește dreptul la o nouă moștenire, la o nouă apropiere și acces la Dumnezeu. Unirea cu Cristos face posibilă o plinătate a lucrării Duhului Sfânt în această epocă, care nu a fost cu putință niciodată înainte. Noua poziție a credinciosului este o provocare și un îndemn spre o trăire evlavioasă și temeiul victoriei asupra păcatului. (51) Unirea cu alți creștini. Membralitatea în trupul lui Cristos și unirea cu Cristos sunt relații pe verticală, care rezultă din botezul Duhului. Unirea cu ceilalți credincioși este o relație pe orizontală care rezultă din botezul Duhului. Ceea ce îi unește pentru totdeauna pe creștini este botezul Duhului; acesta este “o legătură juridică, spirituală între toți membrii Trupului lui Cristos.” (52) Romani 12:4-5 afirmă: “Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos și fiecare suntem mădulare unii altora.” Deși toți membrii Trupului lui Cristos sunt diferiți în ce privește darurile, există o legătură clară între toți credincioșii din pricina legăturii lor comune cu Cristos. Această unitate se naște în momentul în care Isus Cristos îi botează în Trupul lui Cristos. Credinciosul nu mai este asociat cu lumea, ci cu trupul credincioșilor, într-o unitate pe care Satan nu o poate distruge niciodată. Satan și puterile sale demonice au fost întotdeauna într-o opoziție de moarte cu Cristos și cu trupul Său, biserica. Satan încearcă să divizeze trupul credincioșilor și scoate la iveală tot felul de diferențe care, în unele cazuri, pot da deoparte unitatea organizațională, dar Biserica este “un întreg organic, indiferent

de legăturile rasiale și religioase (iudei și greci) sau de starea socială (robi sau oameni slobozi). Ea a fost unită de singurul Duh”. (53)

CAPITOLUL VII

CONCLUZIE

Botezul Duhului Sfânt este acea lucrare unică a Duhului Sfânt pentru dispensația harului sau, mai specific, pentru epoca Bisericii. Pasajele examinate arată limpede că agentul botezului Duhului este Isus Cristos și El realizează această lucrare a botezului prin intermediul sau prin acțiunea personală a Duhului Sfânt. Această activitate a început la Rusalii, nu în Vechiul Testament și de atunci se repetă la fiecare convertire. Acest botez nu este un act experimental, ci unul juridic, prin care credinciosul este unit cu Trupul lui Cristos, “trup” care îi reprezintă pe credincioșii din această dispensație. Credinciosul este unit cu Cristos Însuși și cu toți credincioșii. Deși botezul Duhului nu este o înzestrare cu putere, el îi conferă credinciosului o poziție în Cristos care îl împuternicește pe acesta să primească puterea de a-L sluji pe Dumnezeu și pe ceilalți credincioși.

ENDNOTES

1. All the Bible quotations are from the NASB unless otherwise indicated.
2. Ervin M. Howard, *Spirit Baptism, A Biblical Investigation* (Peabody, Mass: Hendrickson Publications, 1987), p. 373. J. I. Packer, *Keeping in Step with the Spirit* (Old Tappan, NJ: Fleming and Revell Company, 1984), p. 203.4. Merril F. Unger, *The Baptism & Gifts of the Holy Spirit* (Chicago: Moody Press, 1974), p. 16.5. Rolland D. McCune, *Systematic Theology II* (unpublished manuscript, Detroit Baptist Theological Seminary, 1988), 192.6. Ibid. p. 192.7. Merril Unger, p. 62.8. Ibid. p. 829. McCune, p. 196.10. ISBE, s.v. *Baptism of the Holy Spirit*, by Edgar Mullins,

1:400-401.11. R. A. Torrey, *The Person and Work of the Holy Spirit* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1974), p. 151.12. Bob Campbell, *Baptism in the Holy Spirit: Command or Option* (Pennsylvania: Whitaker Books, 1973), p. 10.13. Stanley M. Horton, "The Pentecostal Perspective," in *Five Views of Sanctification* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1987). pp. 128-129.14. Charles C. Ryrie, *The Holy Spirit* (Chicago: Moody Press, 1965), p. 77.15. J. I. Packer, p. 91.16. Ryrie, p. 71.17. J. I. Packer, p. 91.18. Leon Morris, *The First Epistle of Paul to the Corinthians*, TNTC, ed. R.V.S. Tasker (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1958), p. 174.19. A. T. Robertson, *A Grammar of the Greek New Testament in Light of Historical Research* (Nashville: Broadman Press, 1934), p. 590.20. Christian F. Kling, "The First Epistle to the Corinthians," in *Lage's Commentary of the Holy Scriptures*, trans. and ed. Daniel W. Poor (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1960), p. 254.21. F. W. Gresheide, "Commentary on the First Epistle to the Corinthians," NICNT, ed. F. F. Bruce (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1953), p. 293.22. McCune, pp. 194-95.23. Kenneth S. Wuest, *Wuest's Word Studies: Untranslatable Riches from the Greek New Testament for the English Reader* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1942). pp. 88-89.24. Lewis S. Chafer, *Systematic Theology*, 8 vols. (Dallas: Dallas Seminary Press, 1948), 6:141.25. John F. Walvoord, *The Holy Spirit* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1954), p. 147.26. Ryrie, *The Holy Spirit*, p. 78.27. Unger, *The Baptism and Gifts of the Holy Spirit*, p. 99.28. H. E. Dana and Julius R. Mantey, *A Manual Grammar of the Greek New Testament* (New York: Macmillan Co., 1927), p. 98.29. *Ibid.* pp. 88-89.30. McCune, *Systematic Theology II*," p. 194.31. *Ibid.* p. 194.32. Ryrie, *The Holy Spirit*, p. 76.33. McCune, "Systematic Theology II," p. 192.34. Craig A. Blaising, and Darrell L. Bock. *Progressive Dispensationalism* (Wheaton, IL: Victor Books, 1993), p. 207-8. 35. Robert C. Dalton, *Tongues Like As of Fire* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1945), p. 70.36. Campbell, *Baptism in the*

Holy Spirit, p. 30.37. Ryrie, *The Holy Spirit*, p. 76.38. McCune, "Systematic Theology II," p. 195.39
Ryrie, *The Holy Spirit*, p. 77.40 McCune, "Systematic Theology II," p. 196.41. Walvoord, *The Holy Spirit*, pp. 147-48.42. R.A. Torrey, *The Person and Work of the Holy spirit* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1910), p. 153,43. McCune, "Systematic Theology II," p. 197.44. Edgar R. Thomas, *Miraculous Gifts Are they for Today?* (Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, 1983), p. 108.45. McCune, "Systematic Theology II," p. 196.46. Charles Ryrie, *Basic Theology* (Wheaton: Scripture Press Publications, 1986), p. 364.47. Walvoord, *The Holy Spirit*, p. 149.48. D.A. Carson, *Showing the Spirit* (Grand Rapids: Baker Book House, 1987), p. 47.49. Ryrie, *The Holy Spirit*, p. 78.50. McCune, "Systematic Theology II," p. 197.51. Walvoord, *The Holy Spirit*, p. 149.52. McCune, "Systematic Theology II," p, 19753. Harold W. Mare, "1 Corinthians" in *The Expositor's Bible Commentary* ed. Frank E. Gaebelin (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1976), p. 264.

BIBLIOGRAPHY OF SOURCES CONSULTED

Bancroft, Emery H. *Christian Theology: Systematic and Biblical*. Revised ed. rand Rapids: Zondervan Publishing House, 1961.

Berkhof, Louis. *Systematic Theology*. Grand Rapids: Wm, B. Eerdmans Publishing Company, 1939.

Blaising A. Craig, and Bock L. Darrell. *Progressive Dispensationalism*. Wheaton, Il: Victor Books, 1993.

Chafer, S. Lewis. *Systematic Theology*. 8 vols. Dallas: Dallas Seminary Press, 1947-48.

Campbell, Bob. *Baptism in the Holy Spirit: Command or Option*. Pennsylvania: Whitaker Books, 1973.

Dana, H. E. and Mantey, R. Julius. A Manual Grammar of the Greek New Testament, New York: Macmillian Co., 1927.

Dieter, Melvin. Five Views of Sanctification. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1987.

D. A, Carson. Showing the Spirit. Grand Rapids: Baker Book House, 1987.

Dalton, C. Robert. Tongues Like As of Fire: A Critical Study of Modern Tongues in the Light of Apostolic and Patristic Times. Springfield, Mo,: Gospel Publishing House, 1945.

Edgar, R. Thomas. Miraculous Gifts Are they for Today?. Neptune, NJ: LawsuitsBrothers, 1983.

Ervin, M. Howard. Spirit Baptism. Peabody, Mass: Hendrickson Publishers, 1987.

Grosheide, F. W. "Commentary on the First Epistle to the Corinthians." In The New International Commentary on the New Testament. Edited by F.F. Bruce. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1953.

Harvey, A. Van. A Handbook of Theological Terms. New York: Macmillian Company, 1964.

Hoekema, A. Anthony. Holy Spirit Baptism. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1972.

The International Standard Bible Encyclopedia. 1939 ed. S.v. "Baptism of the Holy Spirit," by Edger

Y. Mullins. Kling, F. Christian. "The First Epistle to the Corinthians." In Lange's Commentary on the Holy Scriptures. Trans. and rev. by Daniel W. Poor. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1960.

MacArthur, F. John. 1 Corinthians. Chicago: Moody Press, 1984.

_____. The Charismatics. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1978.

Harold, Mare. "1 Corinthians." In The Expositor's Bible Commentary. Ed. Frank E. Gaebelein. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1976.

McCune, D. Rolland. "Systematic Theology II," Class Syllabus, Detroit Baptist Theological Seminary, 1988.

Morris, Leon. The First Epistle of Paul to the Corinthians. Ed. by R.V. Tasker. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1958.

Packer, James Innell. Keep in Step With the Spirit. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Company, 1984.

Pentecost, J. Dwight, The Divine Comforter: The Person and Work of the Holy Spirit. Westwood, NJ: Fleming H. Revell Co., N.d.

Robertson, A. T. A Grammar of the Greek New Testament in the Light of Historical Research. Nashville: Broadman Press, 1934.

Ryrie, Charles. Basic Theology. Wheaton, Ill: Scripture Press Publications, 1986

._____. The Holy Spirit. Chicago: Moody Press, 1965.

Shofner, David. The Holy Spirit. Published by the author, 2012

Stein H. Robert. Luke,” in the NAC. Ed. by David S. Dockery. Nashville: Broadman Press, 1992.

Torrey, R. A. The Person and Work of the Holy Spirit. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1910.W.

Unger, F. Merrill. The Baptism and Gifts of the Holy Spirit. Chicago: Moody Press, 1974.

Walvoord, F. John. The Holy Spirit. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1954.

Wuest, S. Kenneth. Wuest's Word Studies: Untranslatable Riches from the Greek New Testament for the English Reader. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1942.